

Алла Ларіонова,
старший викладач кафедри
обліку і оподаткування,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ВИЗНАЧЕННЯ СУБ'ЄКТА МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Господарський кодекс України визначає основні засади господарської діяльності в Україні. Під господарською діяльністю розуміється діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність.

Підприємство — це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку.

Суб'єктами господарювання є:

1) господарські організації — юридичні особи, створені відповідно до Цивільного кодексу України, державні, комунальні та інші підприємства, створені відповідно до Господарського кодексу України, а також інші юридичні особи, які здійснюють господарську діяльність і зареєстровані в установленому законом порядку;

2) громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які здійснюють господарську діяльність і зареєстровані відповідно до закону як підприємці.

У ст. 55 Господарського кодексу України визначено, що суб'єкти господарювання можуть належати до суб'єктів:

- малого підприємництва, у т.ч. до суб'єктів мікропідприємництва;

- середнього підприємництва;

- великого підприємництва.

Суб'єктами малого підприємництва визнаються: фізичні особи — підприємці та юридичні особи — суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми та форми власності, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 50 осіб і річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 10 млн євро, визначену за середньорічним курсом НБУ.

Суб'єктами мікропідприємництва визнаються: фізичні особи — підприємці та юридичні особи — суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми та форми власності, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 10 осіб і річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 2 млн євро, визначену за середньорічним курсом НБУ.

Суб'єкти великого підприємництва — юридичні особи — суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми та форми власності, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) перевищує 250 осіб і річний дохід від будь-якої діяльності перевищує суму, еквівалентну 50 млн євро, визначену за середньорічним курсом НБУ.

Інші суб'єкти господарювання належать до суб'єктів середнього підприємництва.

Залежно від форм власності в Україні можуть діяти підприємства таких видів: приватне, колективне, комунальне, державне, підприємство змішаної форми власності, спільне комунальне.

За способом утворення та формування статутного капіталу в Україні діють підприємства унітарні (один засновник), корпоративні (утворюються двома або більше засновниками).

У Податковому кодексі України суб'єктів господарювання, що застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, поділяють на такі групи платників єдиного податку:

1) перша група — фізичні особи — підприємці, які не використовують працю найманих осіб, здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торговельних місць на ринках та /або проводять господарську діяльність з надання побутових послуг населенню і обсяг доходу яких протягом календарного року не перевищує 300000 грн;

2) друга група — фізичні особи — підприємці, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг у т. ч. побутових платникам ЄП та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року відповідають сукупності таких критеріїв:

— не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах одночасно не перевищує 10 осіб;

— обсяг доходу не перевищує 1 500 000 грн;

3) третя група — фізичні особи — підприємці, які не використовують працю найманих осіб, або кількість осіб, які перебува-

ють з ними у трудових відносинах не обмежена, та юридичні особи — суб'єкти господарювання, будь-якої організаційно-правової форми, у яких протягом календарного року обсяг доходу не перевищує 5 000 000 грн;

4) четверта група — сільськогосподарські товаровиробники, у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 %.

Список використаної літератури

1. Господарський кодекс України 16 січня 2003 року № 436 — IV із змінами.

2. Податковий кодекс України 2 грудня 2010 року № 2755 — VI із змінами.

УДК 657

Світлана Левицька,
д.е.н., професор кафедри обліку і аудиту,
Національний університет водного господарства
та природокористування, (м. Рівне)

ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УМОВАХ ПОСТ-ІНДУСТРІАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Інформаційне забезпечення фінансових результатів — один з найвагоміших інструментів сучасної системи менеджменту суб'єкта, який забезпечує управлінську ланку достовірними та своєчасними даними щодо ефективності використання ресурсів, динаміки розвитку та розширення операційної діяльності, зберігаючи при цьому «вірність» цільовим потребам управління з урахуванням деталізації та оперативності такої інформації. Саме корисність інформаційного забезпечення в основі його ідентифікації як інформаційного виробничого ресурсу постіндустріальної економіки.

Серед ключових дефініцій інформаційного забезпечення процесів управління: «обліково-аналітичне забезпечення», «економічний аналіз», «внутрішній контроль», «внутрішній аудит».

Дискусійним сьогодні залишається зміст обліково-аналітичного забезпечення: узагальнені для потреб управління дані обліку (оскільки, процес їх збору та передачі теж передбачає застосування аналітичних процедур), чи системно проаналізовані показ-